

[Justitsministeren]

overvejelserne, som vi står over for i de kommende år. Der vil spørgsmålet i hvert fald også kunne indgå i drøftelserne.

Lad mig sige, at selv om jeg synes, at det er prisværdigt, at Fremskridtspartiet har taget hele problemstillingen op til drøftelse, og at det er naturligt, at vi også i Folketinget diskuterer, hvordan indsatsen imod narkotikakriminalitet kan effektiviseres, så ligger der i beslutningsforslaget elementer, som betyder, at regeringen ikke kan støtte det.

Erling Christensen (S):

Som ministeren sagde, foregår der et omfattende retligt og også strafferetligt samarbejde i EF-regi. Der er nedsat en arbejdsgruppe vedrørende det retlige samarbejde, og ministeren nævnte også de tre centrale instrumenter.

Når ministeren siger, at det er for tidligt at tage stilling til en harmonisering af strafferammerne, bygger udsagnet vel også på, at EF-samarbejdet endnu ikke er nået frem til, på hvilket grundlag vi politikere måske kommer til at diskutere problemet.

Jeg vil da også gerne ligesom ministeren sætte et stort spørgsmålstejn ved, om det overhovedet er ønskeligt, at EF skulle kunne gribe ind i de enkelte landes kriminalpolitik. I EF-sprog oversat til dansk hedder det nærhedsprincippet. Som på mange andre områder bør det princip efter Socialdemokratiets mening særlig fastholdes på det i beslutningsforslaget nævnte område, men selvfølgelig også på andre områder.

I øvrigt står der ikke noget konkret i forslaget om, hvilke forskelle der er tale om mellem de enkelte lande; det kunne måske være relevant at få oplyst.

Når jeg konkluderer, at Socialdemokratiet ikke kan støtte forslaget, så overrasker det derfor ikke, men jeg vil godt over for hr. Tom Behnke kvittere for bemærkningen i forslaget om, at behandlingsdomme prioriteres højere end frihedsstraffe. Det kunne godt foranledige mig til at stille hr. Tom Behnke det spørgsmål, om han kontant vil udmønte ordene ved at tilføre Kriminalforsorgen de nødvendige midler til, at den kan opfylde målsætningen, altså at behandlingsdomme prioriteres højere end fængsel.

Hvis det også betyder, at Fremskridtspartiet er parat til at yde de ekstra penge, der vil være

nødvendige, vil jeg da konstatere, at der er sket en glædelig udvikling i Fremskridtspartiets politik. Fremskridtspartiets ordfører betegnede også under det sidste punkt på dagsordenen kommunernes økonomiske situation som vanskelig; det er heller ikke et udsagn, vi før har hørt fra Fremskridtspartiet.

Helge Adam Møller (KF):

Det Konservative Folkeparti kan godt forstå intentionerne i Fremskridtspartiets forslag og kan også godt se, at det er ønskeligt, at man på længere sigt får en tilnærmelse af strafferammerne på dette område inden for landene i Det Europæiske Fællesskab, men vi kan ikke støtte selve forslaget.

For os er det klart, at når de indre grænser ophæves, åbnes der også nye og lidt skræmmende perspektiver for kriminaliteten, men det har justitsministeren netop beskrevet, og også på hvilke områder man gennem yderligere samarbejde ved hjælp af forskellige konventioner og direktiver og også med et godt resultat søger at dæmme op for det. Det mener vi er godt og rigtigt. Vi synes også, det er et godt samarbejde, der er i gang i TREVI med politistyrkerne over grænsen; bl.a. gøres en stor indsats mod narkokriminaliteten.

Men når vi kommer til selve essensen i det, nemlig at man her kunne lægge op til, at strafferammerne skulle være ens i de enkelte lande for forbrydelser, her i første omgang narkokriminalitet, så mener vi, at et lands straffelov og strafferet er præget af traditioner, holdninger og vurderinger, som kan og vel også bør være ganske forskellige, fordi landene har forskellige kulturelle holdninger og traditioner. Derfor mener vi ikke, at det er rigtigt i det Europa, vi finder os i i dag, at vi skulle harmonisere. I hvilken retning skulle man så gøre det? Hvis man tager dette område, så har Holland nogle efter vores opfattelse utrolig liberale regler, mens Grækenland har nogle utrolig restriktive. Jeg mener altså, at det er godt og rigtigt, at vi kan lægge os på det, som det enkelte land selv finder rigtigt, og alligevel lytte til hinanden. Det kan måske på lang sigt medføre, at man ad frivillighedens vej når til et niveau, som er nogenlunde det samme, og det vil være hensigtsmæssigt.

(Kort bemærkning).